

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 536/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Andreou Chorvátovou Nagyovou, advokátkou, Kozárovce 632, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2Tos/61/2025 z 9. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. júla 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv garantovaných čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a prikázal krajskému súdu prepustiť ho z väzby ihneď na slobodu. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Proti sťažovateľovi sa vedie trestné konanie vo fáze pred súdom pre prečin šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Sťažovateľ je v zmienenej veci od 19. februára 2025 trestne stíhaný vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby mu plynie od 15. februára 2025. Uznesením Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2T/24/2025 z 30. júna 2025 bolo podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodnuté tak, že sťažovateľ sa po podaní obžaloby ponecháva vo väzbe. Okresný súd

súčasne s odkazom na § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti uzneseniu okresného súdu uplatnil sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením krajského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podľa názoru sťažovateľa jeho väzba trvá neprimerane dlho v porovnaní s trestom, ktorého uloženie mu hrozí. Dôkazná situácia sa postupne oslabuje. Sťažovateľ poukazuje na absenciu celého prepisu v ústavnej sťažnosti identifikovaných telefonických hovorov v spise, ako aj na skutočnosť, že trpí paranoidnou poruchou osobnosti. Súdny brali pri rozhodovaní o ponechaní sťažovateľa vo väzbe do úvahy aj škodlivé užívanie alkoholu, avšak v prípravnom konaní nebol produkovaný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že sťažovateľ bol v čase spáchania skutku pod vplyvom alkoholu, resp. iných omamných látok. Úmyslom sťažovateľa nebolo šíriť poplašnú správu. Sťažovateľ nesúhlasí ani s nenahradením väzby menej invazívnymi prostriedkami, ktoré špecifikuje v ústavnej sťažnosti. Po skončení prípravného konania nemal sťažovateľ možnosť preštudovať spis v prítomnosti ustanoveného obhajcu. Väzbu považuje za problematickú aj z dôvodu porušenia práva na obhajobu, pretože nebol upozornený na zmenu právnej kvalifikácie skutku, ktorý sa mu dáva za vinu, vykonanú v obžalobe. Odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ktorom krajský súd uvádza, že sa stotožňuje s názormi okresného súdu, je mechanické, a preto porušuje práva sťažovateľa.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení v sťažnostnom petite tvorený čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedenie čl. 8 dohovoru v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa. Všetky sťažovateľom namietané nedostatky v rešpektovaní jeho práv je však možné zaradiť pod referenčné normy ústavy a dohovoru, ktoré sťažovateľ uviedol v petite ústavnej sťažnosti. To bolo dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na doplnenie petitu ústavnej sťažnosti o čl. 8 dohovoru (m. m. napr. III. ÚS 351/2025).

6. V súvislosti s napadnutým uznesením ústavný súd východiskovo uvádza, že uplatnenie právomoci ústavného súdu predpokladá výlučne skúmanie toho, či také rozhodnutie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavno-právne akceptovateľné. Kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnieť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024). Zároveň ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v rámci súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 435/2023). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite a v organickej celistvosti.

7. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí že v spisovom materiáli chýba celý prepis v ústavnej sťažnosti identifikovaných telefonických hovorov, tak ústavný súd poznamenáva, že tejto námietke nemožno priznať pozitívnu relevanciu. Krajský súd na s. 7 a s. 8 napadnutého uznesenia sťažovateľovi korektne odvetil, že za vinu mu je aktuálne dávané konanie zo 14. februára 2025 o 21.16 h za telefonické oznámenie tvrdenej poplašnej správy objektivizovanej v obžalobe. Telefonické hovory, ktoré mali predchádzať tejto správe a na ktoré sťažovateľ poukázal jednak v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu, ako aj následne v ústavnej sťažnosti, nemajú bezprostredný súvis s aktuálnou trestnou vecou a nikdy netvorili, pričom ani aktuálne **netvoría súčasť popisu skutku uvedeného v obžalobe**.

8. Inými slovami, všeobecné súdy adekvátne ustálili dôvodnosť podozrenia sťažovateľa z tvrdenej trestnej činnosti bez potreby obstarania ďalších ním uvádzaných prepisov telefonických hovorov na podklade iných, v uznesení okresného súdu a napadnutom uznesení konkrétne identifikovaných dôkazných prostriedkov, už len na podklade jediného telefonického hovoru sťažovateľa uskutočneného 14. februára 2025 o 21.16 h. V tejto súvislosti poukázali predovšetkým na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ako aj na ďalšie dosiaľ zabezpečené dôkazy (najmä listinné dôkazy, konkrétne prepis telefonického hovoru sťažovateľa na linku tiesňového volania, zabezpečený zvukový záznam a lustrácie v informačných systémoch) a skutočnosti zistené v súvislosti s osobou sťažovateľa. Ústavný súd len na dôvažok poukazuje na relevantné pasáže uvedené v obžalobe, ktoré dôvodnosť trestného stíhania posilňujú a ktoré sú uvedené aj v napadnutom uznesení: „*Musíte upovedomiť NAKU aj všetkých, že vraj ja mám nejakú bombu alebo dačo musím vyjebať na tých policajtoch, a toto myslím už musí niekto prijať*“, resp. „*musím ísť do Bratislavy niekde dať bombu, tak teraz sa s tým, už aké máte agentúry, začnú s tým zaoberať, už je tam výhražný mail, tak musia tu prísť a každý hovor prešetriť...*“. Napokon, argumentáciu okolnosťami predchádzajúcimi zmienenému telefonickému hovoru zo 14. februára 2025 bude môcť sťažovateľ uplatniť v rámci obhajobnej stratégie v meritórnom trestnom konaní pred súdom.

9. Ak ide o ďalšie trvanie väzby z hľadiska jej dôvodnosti, ústavný súd v zhode s názormi všeobecných súdov uvádza, že sťažovateľ bol dosiaľ sedemkrát súdne trestaný, z toho v dvoch

prípadoch za násilnú trestnú činnosť, pričom tri minulé odsúdenia dosiaľ neboli zahladené. Dôvodnosť tzv. preventívnej väzby pritom môže aj podľa judikatúry ústavného súdu nachádzať oporu v predošlých odsúdeniach väzobne stíhanej osoby, a to nielen nezahladených, ale aj zahladených (m. m. napr. I. ÚS 1/2015, III. ÚS 435/2023, III. ÚS 23/2025, III. ÚS 375/2025). Sťažovateľ sa navyše žalovaného skutku mal dopustiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorá má uplynúť 9. mája 2026. Vzhľadom na niekoľkonásobnú kriminálnu minulosť sťažovateľa preto ani podľa názoru ústavného súdu, ktorý sa podstatne zhoduje so závermi všeobecných súdov, nebolo možné predpokladať, že by sťažovateľ radikálnym spôsobom zmenil svoj doterajší nekorektný prístup k spoločenským hodnotám. Preto väzba plní u sťažovateľa aj naďalej svoju preventívnu funkciu.

10. Pokiaľ ide o tvrdenie o paranoidnej poruche osobnosti, ktorá mala byť podľa sťažovateľovho názoru všeobecnými súdmi zohľadnená v jeho prospech, pre ústavný súd je rozhodné, že táto porucha podľa záverov znaleckého dokazovania nemala žiaden vplyv na jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti. Sťažovateľ v čase tvrdeného skutku dokázal rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a svoje konanie vedel ovládať. Diagnostikovaná porucha ani nemá vplyv na schopnosť sťažovateľa chápať význam a zmysel prebiehajúceho trestného konania (s. 8 napadnutého uznesenia). Jeho argument o potrebe zohľadnenia tejto poruchy je tak v rovine hypotetického a bližšie vecne neodôvodneného tvrdenia, ktoré však všeobecné súdy vyvrátili presvedčivou a konzekventnou argumentáciou upínajúcou sa nedostatok vplyvu tejto poruchy na sťažovateľovo konanie.

11. V súvislosti s tvrdeným škodlivým požívaním alkoholu zo strany sťažovateľa všeobecné súdy neuviedli, že sťažovateľ bol v čase tvrdeného skutku pod vplyvom alkoholu. Obavu z pokračovania v žalovanej trestnej činnosti však opreli o skutočnosť, že sťažovateľ podľa záverov znaleckého posudku alkohol dlhodobo požíva a pod vplyvom alkoholu sa správa agresívne a nekontrolovateľne. Pritom mu bol v minulosti uložený aj zákaz požívania alkoholických nápojov a bolo mu nariadené aj ochranné protialkoholické liečenie, ktoré však neabsolvoval (s. 4 uznesenia okresného súdu). Inými slovami, obava predpokladaná v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bola konkrétne ustálená nie so zreteľom na to, že by sa sťažovateľ mal dopustiť žalovaného skutku pod vplyvom alkoholu, resp. iných omamných látok, ale s odkazom na zistené neprimerané a dlhodobé konzumovanie alkoholu. Takto všeobecné súdy v celkovom kontexte odkázali na predchádzajúci spôsob sťažovateľovho života, ktorý prispel k udržateľnosti obavy uvedenej v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a tým (v širšom rámci) aj k potrebe ďalšieho držania sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby (s. 9 napadnutého uznesenia).

12. Ďalej sťažovateľ poukazuje na neprimeranosť väzby so zreteľom na trest, ktorého uloženie mu hrozí, a súčasne predostiera argument o postupnom oslabovaní dôkaznej situácie. Neuniklo však pozornosti ústavného súdu, že trestné stíhanie v danej veci prebieha plynulo a bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ bol vzatý do väzby 19. februára 2025 s tým, že lehota väzby začala plynúť obmedzením jeho osobnej slobody 15. februára 2025. Sťažovateľ je tak ku dňu vydania napadnutého uznesenia (9. júla 2025, pozn.) stíhaný vo väzbe necelých päť mesiacov. Obžaloba bola na sťažovateľa podaná na okresnom súde 16. júna 2025 a o väzbe sa po podaní obžaloby rozhodlo postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku 30. júna 2025 uznesením okresného súdu. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd

napadnutým uznesením po necelých desiatich dňoch (9. júla 2025, pozn.). Termín hlavného pojednávania je podľa priloženého spisového materiálu v danej veci už nariadený a je naň predvolaný svedok [REDAKOVANÉ]. Pritom za prečin, pre ktorý bola na sťažovateľa podaná obžaloba, možno uložiť trest odňatia slobody až na päť rokov. So zreteľom na uvedené sa ústavný súd stotožňuje s tým, že väzba je nateraz z hľadiska proporcionality ústavne udržateľná a neúmerne nekoliduje s výškou trestu, ktorého uloženie sťažovateľovi hrozí (s. 5 uznesenia okresného súdu).

13. Ani súvisiaca dôvodová línia o oslabovaní dôkaznej situácie nie je pozitívne relevantná, pretože, ako už ústavný súd podotkol v predošlom bode dôvodov tohto uznesenia, na sťažovateľa bola aktuálne podaná obžaloba, čím dôvodnosť podozrenia nadobudla nový rozmer v podobe podstatného progresu. Platí teda opačný záver, pretože dôkazná situácia sa uplatnením obžaloby nepochybne posilnila v neprospech sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd len *obiter dictum* s poukazom na svoju rozhodovaciu prax (m. m. III. ÚS 86/2023) dodáva, že posilnenie dôkaznej situácie nie je určujúcim faktorom na posúdenie toho, či je väzba sťažovateľa v súlade s jeho základnými právami. Rozhodujúcim faktorom zostáva dôvodnosť vzneseného obvinenia. Úlohou ústavného súdu počas trestného konania v zásade nie je posudzovať, či miera podozrenia voči sťažovateľovi zo spáchania trestného činu stúpa alebo klesá, ale to, či dostahuje na vyvodenie záveru o dôvodnosti podozrenia.

14. K dôvodnosti stíhania sťažovateľa v tzv. preventívnej väzbe ústavný súd dodáva, že rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak sťažovateľ nebude držaný vo väzbe. Inými slovami, pri rozhodovaní o väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. II. ÚS 348/2016). Všeobecnými súdmi uvádzané a do tohto uznesenia vyššie recipované okolnosti sú pritom z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou príhodné. Nemožno tak prisvedčiť sťažnostnej námietke, že ponechanie sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby je v ústavno-právnej rovine neakceptovateľné.

15. Sťažovateľ s nenahradením väzby miernejšími mechanizmami nesúhlasí. Ústavný súd uznáva, že odôvodnenie záverov všeobecných súdov je v tomto aspekte pomerne stručné. Predovšetkým okresný súd však v časti odôvodnenia svojho rozhodnutia v súvislosti s nenahradením väzby odkazujúcim spôsobom poukázal nielen na dôvodnosť väzby, ale túto previazal aj na iné okolnosti, a to charakter tvrdenej trestnej činnosti, osobu sťažovateľa, ako aj na ďalšie konkrétne skutočnosti, ktoré uviedol na inom mieste odôvodnenia svojho rozhodnutia (s. 5 uznesenia okresného súdu). Odtiaľ vyplýva predovšetkým to, že sťažovateľ je niekoľkonásobný recidivista, odsúdený bol v minulosti aj pre násilnú trestnú činnosť (celkom dvakrát), aktuálne tvrdenej trestnej činnosti sa mal dopustiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, pričom je konzumentom alkoholu, ktorý má na jeho konanie značne nepriaznivý vplyv. O uvedenom svedčí aj nariadené ochranné protialkoholické liečenie, na ktorého výkon sťažovateľ doteraz ani nenastúpil. Sťažovateľ sa mal tvrdenej trestnej činnosti dopustiť prostredníctvom telefonického hovoru na linku tiesňového volania, preto podľa názoru ústavného súdu riziko pokračovania v zažalovanej trestnej činnosti nebolo možné eliminovať ani dohľadom probačného a mediačného úradníka, resp. ani uložením primeraných obmedzení a povinností, na ktoré sťažovateľ upriamil pozornosť v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Uvedené platí so zreteľom na nedostatočný preventívny potenciál

týchto menej invazívnych inštrumentov v porovnaní s charakterom a telefonickým, resp. „dial’kovým“ spôsobom páchania tvrdenej trestnej činnosti (zákaz vycestovať do zahraničia, povinnosť oznamovať zmenu miesta pobytu, povinnosť dostavovať sa k probačnému a mediačnému úradníkovi, uloženie zákazu požívania alkoholických nápojov). V súvislosti s požiadavkou na uloženie zákazu požívania alkoholických nápojov predovšetkým neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľovi už v minulosti bolo uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze používania alkoholických nápojov (s. 3 a s. 4 uznesenia okresného súdu), pričom problematický vplyv požívania alkoholu na svoje správanie dosiaľ sťažovateľ neusiloval eliminovať (napríklad protialkoholickým liečením, ktoré mu bolo nariadené). V skúšobnej dobe predošlého podmieneného odsúdenia bol sťažovateľovi uložený aj dohľad probačného a mediačného úradníka, o ktorého uloženie sťažovateľ usiloval aj aktuálne. Aj uvádzané dobrodenie sa však minulo úspechu, keďže sťažovateľ sa mal aktuálne žalovaného trestného činu dopustiť práve v skúšobnej dobe zmieneného podmieneného odsúdenia (s. 4 uznesenia okresného súdu). Krajský súd na s. 3 napadnutého uznesenia v súvislosti s nenahradením väzby prostredníctvom odkazu na závery okresného súdu konkretizačne poukázal predovšetkým na nepriaznivú minulosť sťažovateľa.

16. Metodikou uvádzanou v predošlom bode dôvodov tohto uznesenia preto nemožno závery všeobecných súdov hodnotiť ako pleonastické a neúmerne všeobecné. Okresný súd totiž oprel nemožnosť nahradenia sťažovateľovej väzby o konkrétne argumenty, ktoré dostatočne presvedčivým spôsobom rozvinul na inom mieste odôvodnenia svojho rozhodnutia. Krajský súd sa následne s uvádzanými závermi stotožnil a v určitom zornom uhle ich aj precizoval. Inými slovami, väzobné súdy považovali nahradenie väzby za neakceptovateľné predovšetkým pre dôvody tkvejúce v osobe sťažovateľa, nedostatočnú silu tzv. surogátov väzby so zreteľom na okolnosti prípadu, ako aj na prevažujúci verejný záujem na ochrane spoločnosti. Tieto faktory v danom prípade vo svojej komplexnosti prevážili nad možnosťou ďalšieho trestného stíhania sťažovateľa na slobode.

17. Ústavný súd sa nestotožňuje ani s námietkou smerujúcou k deficitu odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorej podstata tkvela v nespokojnosti sťažovateľa s odkazom krajského súdu na závery uznesenia okresného súdu. Odkaz na odôvodnenie podriadeného súdu je z hľadiska reflektovania ústavno-právnych požiadaviek korektný, pretože aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že ak sa súd rozhodne odkázať na odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie, môže byť takýto postup v každom prípade prípustný za podmienky, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno považovať za dostatočne odôvodnené (Boldea c. Rumunsko z 15. 2. 2007, č. 19997/02, § 33; Albert c. Rumunsko zo 16. 2. 2010, č. 31911/03, § 40; Hirvisaari c. Fínsko z 27. 9. 2001, č. 49684/99, § 31 – § 33; m. m. napr. aj I. ÚS 540/2022, III. ÚS 23/2025). Závery krajského súdu posudzované v jednote s uznesením okresného súdu tak prinášajú dostatočne odôvodnený a konkrétny podklad pre ponechanie sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku.

18. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd s poukazom na svoju konštantnú judikatúru uvádza, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, sa uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Sťažovateľom

označený čl. 46 ods. 1 ústavy je v trestných veciach aplikovateľný len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného proti konkrétnej osobe, t. j. na konanie a rozhodovanie vo veci samej, kým na rozhodovanie vo väzobných veciach je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. Označený článok ústavy zahrnuje všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení (m. m. napr. II. ÚS 10/2016, III. ÚS 352/2025, IV. ÚS 397/2010). Na sťažovateľom vymedzený predmet ústavného prieskumu je tak čl. 46 ods. 1 ústavy neaplikovateľný.

19. Podobne pri namietanom porušení práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd pripomína, že ustanovenie tohto článku dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, III. ÚS 352/2025). To vo svojich dôsledkoch znamená, že ani referenčné kritérium čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno použiť na okolnosti sťažovateľovho prípadu, v ktorom išlo o posudzovanie ústavnej udržateľnosti záverov všeobecných súdov o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby.

20. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy pri vzatí do väzby, a nie pri rozhodovaní o preskúmaní dôvodov väzby počas jej trvania, či už na základe podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, predĺženia väzby na podklade návrhu prokurátora alebo napríklad po podaní obžaloby prokurátorom (ako to bolo aj v sťažovateľom prípade, m. m. napr. I. ÚS 87/2019, III. ÚS 668/2023, III. ÚS 479/2024, pozn.). Z uvádzaných dôvodov nie je ani referenčné kritérium uvedené v čl. 5 ods. 3 dohovoru v okolnostiach sťažovateľovej veci použiteľné.

21. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto ústavný súd odmietol v rozsahu bodov 6 až 22 dôvodov tohto uznesenia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Sťažovateľ v rámci ďalšej argumentácie uvádza, že po skončení prípravného konania nemal možnosť preštudovať spisový materiál v prítomnosti ustanoveného obhajcu. Ponechanie vo väzbe pritom poníma ako problematické aj pre tvrdené porušenie práva na obhajobu, ktoré malo tkvieť v neupozornení na zmenu právnej kvalifikácie skutku, ktorý sa mu dáva za vinu, vykonanú v obžalobe. Pre ústavný súd je však podstatné, že sťažovateľ nepreukázal uplatnenie tejto

argumentácie v konaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, čo napokon aj explicitne podotkol na s. 9 ústavnej sťažnosti. Tento fakt je pritom pre ústavný súd rozhodný z hľadiska posúdenia jeho relevantnosti pri uplatnení princípu kompetenčnej subsidiarity. Z jeho obsahu (čl. 127 ods. 1 ústavy), pokiaľ ide o vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, totiž vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť (avšak nepredniesol) v konaní pred všeobecnými súdmi, nemožno jej priznať úspech až v konaní o ústavnej sťažnosti. Keďže sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietol porušenie svojich práv aj touto konkrétnou argumentačnou líniou, avšak jej uplatnenie nepreukázal v rámci účinnej ochrany svojich práv v konaní pred krajským súdom ako sťažnostným súdom pred jeho rozhodnutím, v tejto časti je ústavná sťažnosť neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nevyčerpanie sťažovateľovi zákonom priznaných prostriedkov na ochranu jeho základných práv a slobôd (m. m. napr. III. ÚS 90/03).

23. Napokon, pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, v ústavnej sťažnosti absentuje argumentácia smerujúca k porušeniu týchto základných práv. S poukazom na § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde však návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí obsahovať odôvodnenie a navrhované dôkazy. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde sťažovateľ je povinný v návrhu (okrem náležitostí podľa § 43 zákona o ústavnom súde) uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv (v danom prípade v zmysle čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, pozn.). Keďže v ústavnej sťažnosti chýbajú právne dôvody smerované k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tomto rozsahu odmietol z dôvodu uvedeného v § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených (postulovaných) náležitostí.

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu